

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Drobińska

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Feder

Prokurator Jadwiga Jabłońska- Kozek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.05.17r., 13.07.17r., 21.09.17r., 12.10.17r., 28.11.17r., 17.01.18r. i 25.01.18r. na rozprawach sprawy

D. P. (P.)

syna H. i B., zd. G., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 4 kwietnia 2014 roku w Komendzie Powiatowej Policji w C., będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w postępowaniu 2 Ds. 139/14 oraz będąc uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę wskazując, że umowa najmu pawilonu handlowego przy ul. (...) zawarta w dniu 01.06.2008r. pomiędzy wynajmującym D. P., A. W. i M. W. a najemcą Przedsiębiorstwem Handlowo – Usługowym (...) zawarta została na okres 15 lat, podczas gdy w rzeczywistości umowa ta została zawarta na okres 5 lat

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

2. w dniu 14 stycznia 2015 roku w Sądzie Rejonowym w Chojnicach, będąc przesłuchany w charakterze świadka w sprawie II K 360/14, oraz będąc uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę wskazując, że umowa najmu pawilonu handlowego przy ul. (...) zawarta w dniu 01.06.2008r. pomiędzy wynajmującymi D. P., A. W. i M. W. a najemcą Przedsiębiorstwem Handlowo – Usługowym (...) została zawarta na okres 15 lat, podczas gdy w rzeczywistości umowa ta została zawarta na okres 5 lat

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

orzeka

I. oskarżonego **D. P.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt.1 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 233 § 1 kk i za to, na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art.58§3 kk i w zw. z art.4§1 kk, wymierza mu karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę równą 30 (trzydzieści) złotych,

II. oskarżonego **D. P.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 233 § 1 kk i za to, na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art.58§3 kk i w zw. z art.4§1 kk, wymierza mu karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę równą 30 (trzydzieści) złotych,

III. na podstawie art. 85 kk i art.86§1 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, w miejsce orzeczonych powyżej kar grzywny wymierza oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę równą 30 (trzydzieści) złotych,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 150 zł (stu pięćdziesięciu złotych) oraz pozostałe koszty sądowe.

Sygn. akt II K 833/16

UZASADNIENIE

W dniu 1 czerwca 2008 roku A. W., M. W., oskarżony D. P. i H. J. zawarli umowę dzierżawy nieruchomości, położonej przy ulicy (...), na okres 5 lat (kserokopia umowy k.4-5, zeznania M. W. (k.40v-41,113v-114).

Umowa ta została również skopiowana w związku z zawarciem umowy z Miejskimi (...) Sp. z o.o. w C. o dostawę wody oraz odprowadzanie ścieków. Następnie została załączona do dokumentów spółki (zeznania T. K., k.106v-107 i 178v akt II K 360/14, 128-128v).

W kolejnych latach relacje między A. W., M. W. oraz oskarżonym D. P. i H. J. pogorszyły się. W nieustalonym czasie, nieustalona osoba dokonała przerobienia umowy dzierżawy z dnia 1 czerwca 2008 roku w ten sposób, że przed cyfrą „5” dopisała cyfrę „1” (odpis opinii biegłego z dziedziny pisma ręcznego (k.16-27).

Organy ścigania wszczęły postępowanie w sprawie popełnienia przestępstwa z art.270§1 kk, sygn.. 2 Ds. 139/14. W dniu 4 kwietnia 2014 roku D. P. stawił się do Komendy Powiatowej Policji w C., w celu złożenia zeznań w tej sprawie. Po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy złożył zeznania. Wówczas oświadczył, że zawierał umowę razem z H. J. oraz M. i A. W.. Umowę spisywała osobiście H. J. i jest pewien, że umowa ta została zawarta na 15 lat. Wyjaśnił również, że okoliczność, że na kserokopiach widnieje cyfra 5 spowodowane jest tym, że podczas kserowania zdarza się, że cyfra 1 nie została skopiowana.

Następnie do Sądu Rejonowego w Chojnicach wpłynął akt oskarżenia przeciwko H. J. o sygn. akt II K 360/14. Oskarżony D. P. stawił się na wezwanie Sądu, na rozprawie w dniu 14 stycznia 2015 roku. Wówczas toczyła się sprawa H. J., oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art.270§1 kk, o sygn. akt II K 360/14. Na tej rozprawie, oskarżony został uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Zeznał nieprawdę wskazując, że umowa najmu pawilonu handlowego przy ul. (...) zawarta w dniu 01.06.2008 roku pomiędzy wynajmującym D. P., A. W. i M. W. a najemcą Przedsiębiorstwem Handlowo- Usługowym (...) zawarta została na okres 15 lat, podczas gdy w rzeczywistości umowa ta została zawarta na okres 5 lat.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody wyżej już wymienione oraz pozostały materiał tj.: kserokopia umowy (k.4-5), odpis protokołu przesłuchania świadka D. P. (k.6-8,57-60,66-67,69-74), kopia umowy (k.9-11), odpis aktu oskarżenia (k.12), odpis opinii biegłego z dziedziny pisma ręcznego (k.16-27), odpisy wyroków wraz z uzasadnieniem (k.28-37), karta karna (k.79,130), kserokopia umowy (k.136).

Oskarżony D. P. (k.113-113v) oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że umowa została sporządzona w jednej kopii. Widniało tam 15 lat. Dodatkowo wyjaśnił, że nie wie, kiedy H. J. dała mu tę umowę do podpisu. Nawet nie czytał umowy, tylko ją podpisał. Dlatego był przekonany, że umowa jest na 15 lat.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. W swoich zeznaniach złożonych w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie oskarżony nie miał żadnych wątpliwości, co do okresu, na jaki umowa została zawarta. Takie zapatrywanie musiało być oczywiste i wynika również z faktu, że oskarżony, H. J. oraz Państwo W. wspólnie podpisywali przedmiotową umowę. Okres, przez który miała ona obowiązywać był istotnym elementem tej umowy. Zatem z całą pewnością było on znany stronom.

M. W. (k.40v-41,113v-114) w swoich zeznaniach przyznał, że pozostaje w konflikcie z oskarżonym oraz H. J.. W toczących się postępowaniach wskazywał, że umowa najmu lokalu została zawarta na okres 5 lat, a nie 15. Umowa ta była potrzebna do zawarcia umowy franczyzowej dotyczącej prowadzonej działalności gospodarczej.

Zeznania tego świadka są szczerze i jasne. Brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Wypowiedzi tego świadka pozostają one w zgodności z zeznaniami M. F. (k.220-220v II K 360/14,145v). Zeznał on, że podczas zawierania umowy franczyzowej, nie było jeszcze umowy najmu, która miała istotne znaczenie dla podpisania tej pierwszej umowy. Wyjaśnił przy tym, że w przypadku kontrahenta, który nie był właścicielem nieruchomości, okres trwania umowy franczyzowej wynosił 5 lat. Świadek podał, że nie przypomina sobie sytuacji, aby umowa była zawarta na okres 15 lat.

Sąd uznał wypowiedzi tego świadka za spontaniczne i szczerze.

W sprawie został również przesłuchany T. K., który jest Prezesem Miejskich (...) (k.106v-107 i 178v akt II K 360/14, 128-128v). Zeznał on, że w każdym przypadku procedura jest standardowa przez rozpoczęciem dostarczania wody do nieruchomości. Konieczne jest okazanie dokumentów potwierdzających prawo do dysponowania nieruchomością. Z dużym prawdopodobieństwem można wskazać, że przedstawiono im oryginał umowy, z czego sporządzono kserokopię. Z posiadanej kserokopii umowy najmu z dnia 1 czerwca 2008 roku wynika, że została ona zawarta na okres 5 lat.

Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, co do wiarygodności wypowiedzi tego świadka. Jest on osoba postronna i nie jest zainteresowany wynikiem toczącego się postępowania.

Sąd przesłuchał na rozprawie w charakterze świadka H. J. (k.137-138). podała ona w swoich wypowiedziach, że umowa zawarta z oskarżonym oraz Państwem W. została zawarta na okres 15 lat, a nie 5 lat. Zdaniem świadka, takie również było przekonanie oskarżonego.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka. Wypowiedzi świadka pozostają w sprzeczności nie tylko z zeznaniami M. W., ale również z wnioskami zawartymi w opinii biegłego z dziedziny grafologii.

W toku postępowania w sprawie oskarżonej H. J. zgromadzono opinię biegłego z dziedziny grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr B. M. (odpis opinii biegłego z dziedziny pisma ręcznego (k.16-27)). Biegły stwierdził, że ustalenie, czy kwestionowana cyfra „1” została sporządzona w tym samym czasie, co pozostała treść dokumentu i czy przy użyciu tego samego narzędzia pisarskiego, wymaga przeprowadzenia skomplikowanych, niszczących badań fizykochemicznych, wykonywanych przez specjalistyczne placówki kryminalistyczne. Nie można również ustalić, czy kwestionowana cyfra została nakreślona przez tę samą osobę, która sporządziła treść umowy najmu. Układ lewej krawędzi tekstu, w wierszach sąsiadujących z kwestionowanym zapisem cyfrowym „15” pozwala na konstatację, że mamy do czynienia ze swoistym dysonansem topograficznym, polegającym na sprzecznym z nawykami graficznymi osoby piszącej usytuowaniu cyfry „1” w obszarze przesuniętym zdecydowanie w lewo od regularnej lewej krawędzi wierszy, co uzasadnia domniemanie dopisania tej cyfry w późniejszym czasie, niż zasadnicza redakcja tekstu.

Sąd Rejonowy uwzględnił powyższą opinię przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu Rejonowego, opinia jest rzetelna, jasna i nie zawiera żadnych sprzeczności.

Wobec braku podstaw do kwestionowania Sąd uznał również za wiarygodne pozostałe dowody zgromadzone w sprawie tj. kserokopia umowy (k.4-5), odpis protokołu przesłuchania świadka D. P. (k.6-8,57-60,66-67,69-74), kopia umowy (k.9-11), odpis aktu oskarżenia (k.12), odpisy wyroków wraz z uzasadnieniem (k.28-37), karta karna (k.79,130), kserokopia umowy (k.136).

W tym stanie sprawy wina oskarżonego D. P. nie budziła żadnych wątpliwości Sądu Rejonowego i polegała na tym, że w dniu 4 kwietnia 2014 roku w Komendzie Powiatowej Policji w C., będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w postępowaniu 2 Ds. 139/14 oraz będąc uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych

zeznań, zeznał nieprawdę wskazując, że umowa najmu pawilonu handlowego przy ul. (...) zawarta w dniu 01.06.2008 roku pomiędzy wynajmującym D. P., A. W. i M. W. a najemcą Przedsiębiorstwem Handlowo- Usługowym (...) zawarta została na okres 15 lat, podczas gdy w rzeczywistości umowa ta została zawarta na okres 5 lat.

Wina oskarżonego polegała również na tym, że w dniu 14 stycznia 2015 roku w Sądzie Rejonowym w Chojnicach, będąc przesłuchany w charakterze świadka w sprawie II K 360/14 oraz będąc uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę wskazując, że umowa najmu pawilonu handlowego przy ul. (...) zawarta w dniu 01.06.2008 roku pomiędzy wynajmującym D. P., A. W. i M. W. a najemcą Przedsiębiorstwem Handlowo- Usługowym (...) zawarta została na okres 15 lat, podczas gdy w rzeczywistości umowa ta została zawarta na okres 5 lat.

Swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art.233§1 kk.

Art.233 kk wprowadza odpowiedzialność karną za przestępstwo fałszywych zeznań. Zeznanie nieprawdy polega na zeznaniu nieprawdy lub na zatajeniu prawdy. Należy wskazać, że zeznanie nieprawdy polega na podaniu faktów, które nie miały miejsca lub na zaprzeczeniu faktom, które w rzeczywistości zaistniały. Przestępstwo to może zostać popełnione tylko umyślnie. Zatem dla przypisania tego przestępstwa konieczne jest wykazanie, że sprawca zeznając nieprawdę obejmował swoim zamiarem fałszywą treść zeznań.

Mając na względzie materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie o omówiony powyżej Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że D. P. miał pełną świadomość składania nieprawdziwych zeznań w Komendzie Powiatowej Policji w C. oraz przed Sądem Rejonowy w Chojnicach w toczącym się postępowaniu. Jako strona zawartej umowy najmu nieruchomości, wiedział doskonale na jaki okres została zawarta. Ten element umowy był bowiem istotny przy zawieraniu umowy franczyzowej. Dodatkowo wskazać również należy w przedmiotowej sprawie nie można mówić o jakiegokolwiek pomyłce w zakresie okresu trwania umowy. Różnica bowiem między pięcioma a piętnastoma latami jest znaczna. D. P. z całą pewnością był też zainteresowany tym terminem, ponieważ dokonywał nakładów finansowych na nieruchomość.

W ocenie Sądu Rejonowego, niemożliwa i niezgodna z doświadczeniem życiowym jest też sugestia oskarżonego, że cyfra 5 na umowie nie została skserowana i dlatego też nie widnieje na kopiach min. na tej, która znajduje się w spółce Miejskie (...). Zdaniem Sądu, taka sytuacja mogłaby zdarzyć się raz i to w sytuacji, gdyby fragment tej cyfry jednak został skopiowany. Za koniecznością obalenia tej tezy przemawia również treść opinii biegłego z dziedziny grafologii- mgr B. M.. Po przeprowadzonych badaniach stwierdził on jasno, że układ lewej krawędzi tekstu uzasadnia domniemanie dopisania tej cyfry w późniejszym czasie, niż zasadnicza redakcja tekstu. Ten wniosek pozostaje w zgodności z wypowiedziami M. W. oraz M. F. i T. K.. Z tych też względów, stanowisko oskarżonego Sąd Rejonowy ocenił jedynie jako przyjętą przez niego linię obrony zmierzająca do uniknięcia odpowiedzialności.

Uznając, że oskarżony D. P. dopuścił się zarzuconych mu przestępstw, Sąd Rejonowy, za czyn 1 wskazany w akcie oskarżenia, na podstawie art.233§1 kk w zw. z art.4§1 kk i przy zastosowaniu art.58§3 kk skazał oskarżonego na karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych i przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę równą 30 zł.

Za czyn zarzucony oskarżonemu w pkt.2 aktu oskarżenia, tj. kolejne przestępstwo z art.233§1 kk, Sąd Rejonowy na podstawie art.233§1 kk w zw. z art.4§1 kk i przy zastosowaniu art.58§3 kk skazał oskarżonego na karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych i przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę równą 30 zł.

Na podstawie art.85 kk i art.96§1 i 3 kk w zw. z art.4§1 kk w miejsce orzeczonych kar grzywny Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych i przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę równą 30 zł.

Należy w tym miejscu wskazać, że Sąd Rejonowy zastosował brzmienie art.233§1 kk przed dniem 15 kwietnia 2016 roku, ponieważ wówczas zagrożony był on karą pozbawienia wolności do lat trzech.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie przekracza stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu. Oskarżony D. P. jest osobą dojrzałą. Ma 45 lat. Od lat pozostaje w nieformalnym związku. Ma dziecko na utrzymaniu. Obecnie pracuje jako handlowiec i zarabia miesięcznie około 1.500 zł. W przeszłości nie był karany sędownie, co stanowi okoliczność łagodzącą. Sąd Rejonowy wziął również pod uwagę fakt, że oskarżony składał zeznania w sprawie dotyczącej bliskiej mu osoby- H. J.. Jej sytuacja procesowa na pewno miała również bezpośredni wpływ na jego życie.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności obciążających.

W ocenie Sądu wymierzona kara wpłynie na oskarżonego wychowawczo i zapobiegnie powrotowi do popełniania przestępstw, zaspokoi również społeczne poczucie sprawiedliwości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.627 kpk i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).